

Τα μυστικά της Κόνιτσας

ΜΥΡΣΙΝΗ ΒΙΓΓΟΠΟΥΛΟΥ

γράφηση:
Μαρίκη Δελεχά

Άδως
ΕΦΗΒΙΚΑ

Τα μυστικά της Κόνιτσας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ	
ΚΟΝΙΤΣΑΣ	
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ	57318
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ	7/9/2016
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ.	884.3 ΒΙΓ

κωδ. εγγ. 9214

Τίτλος: Τα μυστικά της Κόνιτσας

Κείμενα: Μυρσίνη Βιγγοπούλου

Εικονογράφηση: Αγγελική Δελεχά - Κωνσταντίνος Δημητρέλος

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Αγγελική Δελεχά

Σχεδιασμός εσωτερικού: Μαρία Παπαευσταθίου

Διορθώσεις δοκιμίων: Δήμητρα Σταύρου

Υπεύθυνος παραγωγής: Νίκος Γλυκέας

Α΄ Έκδοση: Φεβρουάριος 2015

Copyright © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΑΜΟΥΛΗ Α.Ε., ΒΙΓΓΟΠΟΥΛΟΥ ΜΥΡΣΙΝΗ, Αθήνα 2015

ISBN: 978-960-495-179-6

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΑΜΟΥΛΗ Α.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ – ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΗ:

Αθήνα: Αβέρωφ 2, Τ.Κ. 104 33, Τηλ.: 210 5238305, Fax: 210 5238959

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ:

Αθήνα: Αβέρωφ 2, Τ.Κ. 104 33, Τηλ.: 210 5238305, Fax: 210 5238959

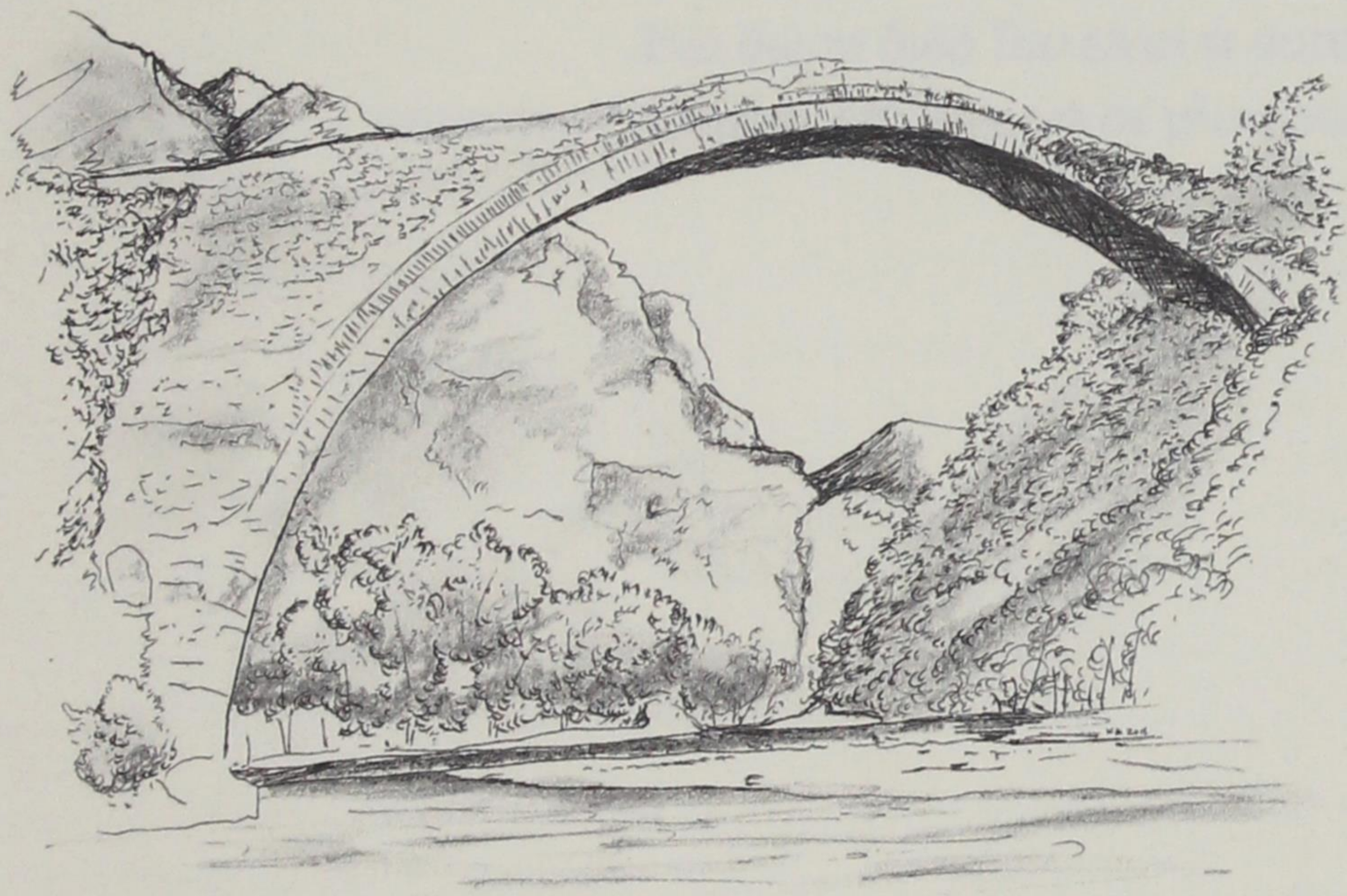
Πειραιάς: Καραολή & Δημητρίου 87, Τ.Κ. 185 34, Τηλ.: 210 4227504, Fax: 210 4227577

e-mail: info@stamoulis.gr

Internet: www.stamoulis.gr

Μυρσίνη Βιγγοπούλου

Τα μυστικά της Κόνιτσας

Εικονογράφηση: Αγγελική Δελεχά

Αφιερωμένο στη φίλη μου Χρυσούλα

Ένας καλός φίλος αν σου τύχει στη ζωή,
μη θαρρείς πως τάχα το αξίζεις.
Ένα δώρο δικό Του είναι κι αυτό,
μέσα στη δύσκολη ζωή, λίγο να σε γλυκάνει.

Περιεχόμενα

Αντί προλόγου	11
Η αρχή μιας φιλίας.....	13
Ένα αναπάντεχο ταξίδι	21
Η πρώτη γνωριμία.....	28
Καππαδοκία 1840-1850	41
Ο Χατζεφεντής.....	49
Κρίμα...το όνομα.....	57
Στις δύσκολες ώρες να δουλεύει και το μυαλό	64
Τεμπέλη άνθρωπο ο Θεός δεν ευλογεί	74
Γεμάτα στομάχια... άδειες καρδιές.....	79
Κουτοί και έξυπνοι	87
Θυσία για όλους	94
Στα «λημέρια» του παπούλη	105
Στη μεγάλη αγκαλιά της Παναγίας	115
Ένα αντίο – Μια υπόσχεση.....	128
Αχ, αυτή η απλωταριά! Να είχε στόμα να μιλήσει.....	142
Ο τάφος που δίνει ζωή.....	153
Θεός εκπλήξεων και ανατροπών	163

Αντί προλόγου

Σας συστήνω τους πρωταγωνιστές της ιστορίας μας:

Μάρκος:	Παραμελημένος από τους ανθρώπους αλλά όχι από τον Θεό.
Άρης:	Αχώριστος φίλος του Μάρκου αλλά αδιάφορος και ριψοκίνδυνος.
Έλλη:	Η αγαπημένη ξαδέλφη του Μάρκου. Αφοσιωμένη μόνο στα μαθήματά της.
Αντωνάκης:	Ο μικρός λιχούδης, η ψυχή της παρέας. Αδελφός της Έλλης.
Αλέξης:	Παιδικός φίλος του Άρη. Καλοπερασάκιας αλλά και προβληματισμένος.
Όλγα:	Η καινούργια φίλη των παιδιών. Ακούραστη και δραστήρια.
Τρελο-Γιάννος:	Τρελός ή άγιος;

Οι ζωές των παιδιών αυτών διασταυρώνονται με τις ζωές ανθρώπων από τη μακρινή Καππαδοκία. Στο σταυροδρόμι αυτό συναντούμε και δύο σύγχρονους αγίους μας. Τον άγιο Αρσένιο τον Καππαδόκη, τον Χατζηφεντή, όπως τον έλεγαν οι συμπατριώτες του, και τον άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη.

Μέσα από περιπέτειες, εκπλήξεις και ανατροπές οι ζωές των νέων θα αποκτήσουν νόημα και αξία.

Καλή ανάγνωση!

Μυρσίνη Βιγγοπούλου

Τρίτη 13 Ιανουαρίου 2015

*Εις ανάμνηση της αγιοκατάταξης
του αγαπημένου μας Γέροντα Παϊσίου
από την Ορθόδοξη Εκκλησία μας.*

Η αρχή μιας φιλίας

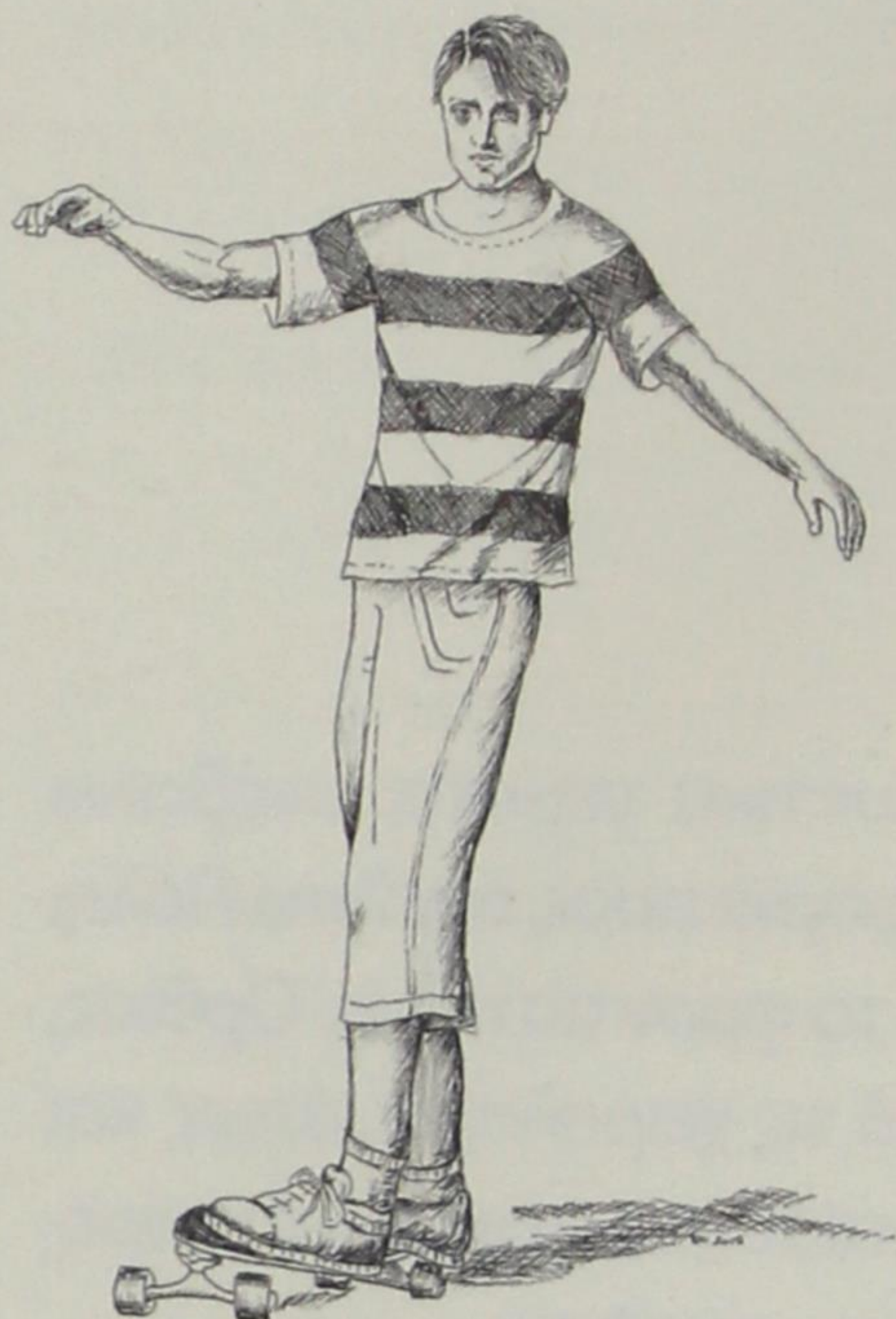
Το μικρό λεωφορείο, ασφυκτικά γεμάτο, ανέβαινε αργά μα σταθερά την ανηφοριά προς την Άνω Πόλη. Ο Μάρκος επέστρεφε από το φροντιστήριο. Όρθιος, κρατιόταν με τα δυο του χέρια από τις χειρολαβές όπως και τόσοι άλλοι συνεπιβάτες του. Ασυναίσθητα η σκέψη του τρέχει στη γνωριμία του με τον φίλο του, τον Άρη.

Είχαν γνωριστεί πριν δύο χρόνια παρακολουθώντας έναν αγώνα στο γήπεδο. Τότε ακόμη πήγαιναν στο Γυμνάσιο. Έγιναν αμέσως φίλοι. Εκείνο όμως που τους έδεσε περισσότερο ήταν ότι και οι δύο ένωθαν «ορφανά με γονείς». Έτσι ακριβώς του πρωτοσυστήθηκε ο Μάρκος.

Είχαν όμως κι άλλα κοινά ενδιαφέροντα. Όπως να ρολάρουν πάνω στη σανίδα του πατινάζ και να παίζουν ποδόσφαιρο. Τους άρεσε να κλωτσούν με μανία τη μπάλα. Θαρρούσαν πως έτσι κλωτσούσαν και τη ζωή, που τόσο τους είχε πληγώσει.

Αρκετά απογεύματα κατέβαιναν στην παραλία της Θεσσαλονίκης για να πατινάρουν γύρω από το άγαλμα του

Μεγάλου Αλεξάνδρου και να κάνουν φιγούρα στα κορίτσια. Ο Άρης, πάντα ριψοκίνδυνος, έκλεβε την παράσταση. Τα έδινε όλα μέχρι «τελικής πτώσεως». Δεν ήταν λίγες οι φορές που ο Μάρκος τον μάλωνε.

– Δε μου λες, θέλεις να σπάσεις κανένα πόδι ή να σκοτωθείς; Αν πιστεύεις ότι θα σου κάνουν άγαλμα και θα σε βάλουν δίπλα στον Μέγα Αλέξανδρο, είσαι γελασμένος...

– Το φαντάζεσαι; «Ο Άρης με το πατίνι του»! Φρόντισε σε παρακαλώ να με φτιάξουν μ' αυτήν τη ριγέ μπλούζα, που μου έφερε η μάνα μου από τη Σουηδία. Είναι η αγαπημένη μου.

Κάθισαν σ' ένα παγκάκι να ξαποστάσουν, μουσκίδι στον ιδρώτα. Το βραδινό αεράκι από τον Θερμαϊκό τους δροσίζει τα πρόσωπα.

Μικροί και μεγάλοι έκαναν τη βραδινή τους βόλτα στην παραλία. Άλλοι περπατούσαν, άλλοι έτρεχαν με τα ακουστικά στ' αυτιά ακούγοντας μουσική. Οι φωνές των πιτσιρικάδων έσπαζαν τις σιωπές των μοναχικών ανθρώπων, που κάθονταν στα παγκάκια ψάχνοντας την ευκαιρία ν' ανταλλάξουν μια κουβέντα με τον διπλανό τους. Κάποιοι πλανόδιοι μικροπωλητές είχαν στήσει τους πάγκους τους κι ο αέρας μύριζε φρεσκοψημένο καλαμπόκι, φιστίκι και κουλούρι με σουσάμι.

Ένα μεγάλο, φωταγωγημένο καράβι, αργά-αργά και μεγαλόπρεπα, έβγαινε από το λιμάνι αποσπώντας τα βλέμματα όλων.

– Ήμουν εννέα χρονών, είπε απρόσμενα ο Άρης, όταν ο πατέρας μου ένα καλοκαιρινό βράδυ μάζεψε τα πράγματά του κι έφυγε από το σπίτι. «Θα τα λέμε συχνά» υποσχέθηκε καθώς έκλαιγα με αναφιλητά και δεν ξεκολλούσα από την αγκαλιά του. Τον πρώτο καιρό έτσι έγινε. Τα Σαββατοκύριακα τα περνούσαμε παρέα, μα δεν τον χόρταινα. Πάνω στον χρόνο μού έδωσε τη χαριστική βολή. Έφυγε για τον Καναδά.

– Από υποσχέσεις έχουμε χορτάσει. Έργα δεν βλέπω, πρόσθεσε ο Μάρκος.

Πόσο δίκιο είχε ο φίλος του! Η μάνα του, για να τα βγάλει πέρα, τον άφησε στους γονείς της και πήγε να δουλέψει στη Σουηδία. Άλλος αποχωρισμός.

– «Μόλις τακτοποιηθώ, θα έρθω να σε πάρω», μου είχε υποσχεθεί αλλά δεν πίστευα πια τίποτα, γιατί το ίδιο «έργο» το είχα ξαναδεί. Παντρεύτηκε αργότερα έναν Σουηδό κι έμεινε εκεί, με τα παιδιά που απέκτησαν. Τώρα έρχονται στην Ελλάδα απλώς για διακοπές. Μια φορά μόνο με πήραν μαζί τους, να δω κι εγώ τη χώρα αυτή. Με το ζόρι κάθισα δύο εβδομάδες. Τόσο άντεξα. Άλλοι άνθρωποι, άλλος τρόπος ζωής.

Η ζωή του Άρη είναι πλέον κοντά στον παππού και τη γιαγιά. Τους λατρεύει και τον λατρεύουν. Μπορούν όμως ν' αντικαταστήσουν τους γονείς; Πριν λίγο καιρό τον βρήκε ο θείος του. Είχε πάει με δώρα και δολάρια, που έστειλε ο πατέρας του από τον Καναδά. Τον προσκάλεσε και στο σπίτι του, μα εκείνος δεν ήθελε πια ούτε θείους,

ούτε δολάρια. Γονιό, να τον αγαπά και να τον προστατεύει, ήθελε.

Ο φίλος του τον καταλαβαίνει απόλυτα. Γιατί το μόνο που ζητάνε από τους γονείς τους, είναι να υπάρχουν κι αυτοί στη ζωή τους. Τα λεφτά δεν τους νοιάζουν. Η αγάπη τους μόνο μετράει. Ας ήταν μαζί και ας τους μάλωναν και καμιά φορά.

– Εγώ ήμουν από τα «τυχερά» παιδιά, είπε τότε ο Μάρκος -με μια υποψία ειρωνείας στη φωνή του. Οικογενειακές αναμνήσεις δεν έχω. Οι γονείς μου χώρισαν όταν ήμουν μόλις ενός έτους. Τόσο κράτησε ο γάμος τους. Μπορεί να μην ταίριαζαν ως άνθρωποι και ως αντρόγυνο, μα εγώ δεν τους έφταιξα σε τίποτα.

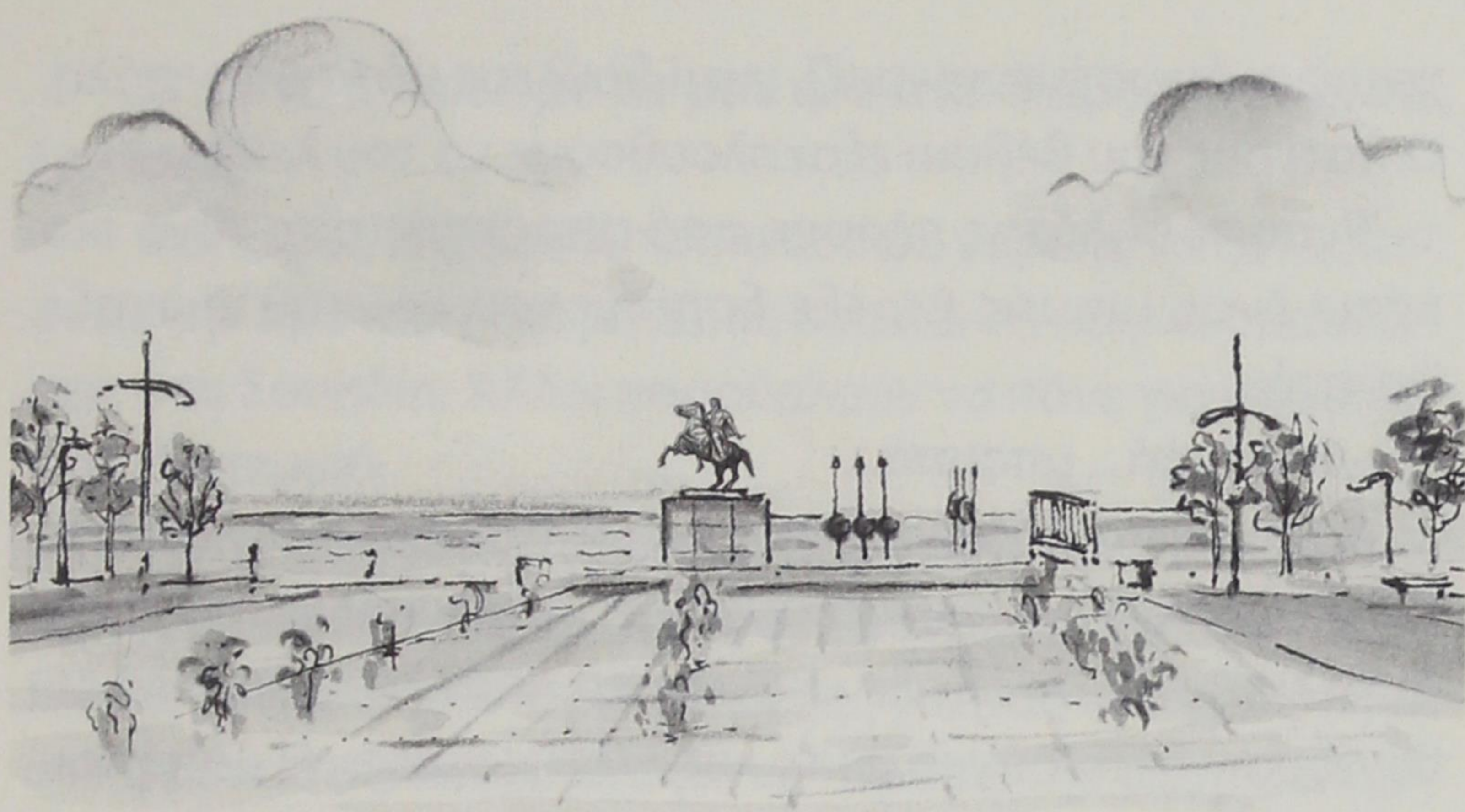
– Ίσως όμως έτσι να είναι καλύτερα...

– Θυμάμαι πάντα τα τρία πρώτα χρόνια, που περνούσα τα Σαββατοκύριακα μαζί με τον πατέρα μου, στο πατρικό του σπίτι. Μετά ξαναπαντρεύτηκε κι έφυγε για τη Δράμα, τον τόπο της γυναίκας του.

Συχνά τη φέρνει στο μυαλό του. Ήταν καλή κοπέλα. Στην αρχή του έδειξε στοργή κι αγάπη. Φανταζόταν ότι αργότερα θα είχε αδέρφια και θα μαζευόταν πάλι στα γιορτινά τραπέζια ένα τσούρμο άνθρωποι. Όταν όμως απέκτησε δικά της παιδιά, σιγά-σιγά ξεμάκρυνε κι αυτή. Εκείνος βέβαια συνέχισε να πηγαίνει στους παππούδες, μα ο πατέρας του πάντα κάποια δικαιολογία έβρισκε για να μην έρθει εκεί με τη νέα του οικογένεια.

Όσο ήταν μικρός έψαχνε να τους βρει ελαφρυντικά, να τους δικαιολογήσει. Μα όσο τα χρόνια περνούσαν, αυτά ξεθώριαζαν...

Πήρε μια βαθειά ανάσα, σαν να θέλει να βρει το κουράγιο του.

– Τώρα έχω και δύο αδελφές. Χαριτωμένα κοριτσάκια, μα ποιος τα βλέπει; Ευτυχώς που δίπλα στον παππού μένει η αδελφή τού πατέρα μου, η θεία Καίτη. Με τα ξαδέλφια μου, την Έλλη και τον Αντώνη είμαστε πολύ δεμένοι. Με αγαπούν πολύ και, όταν τους επισκέπτομαι, δεν ξέρουν τι να κάνουν για να με ευχαριστήσουν.

– Όση αγάπη και δώρα να μας δώσουν οι άλλοι, μάνα και πατέρας δεν γίνονται. Αυτή είναι η πραγματικότητα: ή τη δέχεσαι και προχωράς ή βουλιάζεις σε ατέλειωτα γιατί, τον κόβει ο Άρης.

Ο Μάρκος όμως ήταν άλλος χαρακτήρας. Πάντα προσπαθούσε να δει τα πράγματα και από την άλλη πλευρά. Μελετούσε την κάθε του κίνηση πριν πει ή κάνει κάτι. Ίσως σ' αυτό να μοιάζει στη μητέρα του. Έτσι τα ζύγιζε κι εκείνη και αποφάσισε να σπουδάσει σε μια σχολή Τουριστικών Επαγγελμαμάτων για να εξασφαλίσει τα προς το ζην.

Τα καλοκαίρια εργαζόταν ως σεφ σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο της Χαλκιδικής. Ο ίδιος την έβλεπε τότε πολύ λίγο. Το

χειμώνα όμως έμεναν μαζί, γιατί δούλευε μέσα στην πόλη. Ο πατέρας του βέβαια εξακολουθούσε να του λείπει.

Ένας ποδηλάτης πέρασε από μπροστά τους. Λίγο πιο κάτω ένας μικρός έτρεξε ξοπίσω του και του φώναζε δυνατά:

– Μπαμπά... μπαμπά...

Αυθόρμητα ο Μάρκος πήγε και τον σταμάτησε. Εκείνος τον ευχαρίστησε και χαρούμενος πήρε τον μικρό στην αγκαλιά του, τον έβαλε επάνω στο ποδήλατο και κατευθύνθηκαν στον πάγκο με το «μαλλί της γριάς». Η μαμά του μικρού, που περπατούσε πιο πίσω, πήγε κοντά τους χαμογελαστή.

Κάποια παρόμοια σκηνή αναδύθηκε από τη μνήμη του Μάρκου. Είναι μια από τις ανεξίτηλες αναμνήσεις του, αν και την έχει θάψει στα κατάβαθα της ψυχής του εδώ και χρόνια. Τώρα όμως ήθελε να τη μοιραστεί με τον φίλο του. Μόνο αυτός μπορούσε να τον νιώσει.

– Στεκόμουν μια μέρα σ' ένα φανάρι, όταν πέρασε από μπροστά μου το αυτοκίνητό του πατέρα μου με τη γυναίκα του μέσα. Κοιταχτήκαμε στα μάτια. Ίσως αυθόρμητα κι εκείνος πάτησε φρένο. Νόμισα πως θα σταματούσε. Άρχισα να τρέχω στο πεζοδρόμιο φωνάζοντας όσο πιο δυνατά μπορούσα: «μπαμπά, μπαμπάαα!». Μα, δυστυχώς, το αμάξι συνέχισε τον δρόμο του. Ένα κοριτσάκι στο πίσω κάθισμα με κοιτούσε ξαφνιασμένο. Όταν πια είδα ότι δεν μπορούσα να τους φτάσω, κάθισα στην είσοδο ενός μαγαζιού κι έκλαιγα απαρηγόρητος. Ήμουν τόσο σίγουρος ότι με έβλεπαν να τρέχω πίσω τους, αλλά τελικά με προσπέρασαν... Τότε είπα μέσα μου: Μέχρι εδώ ήταν! Άλλη απόρριψη, δεν αντέχω πια.

– Γι' αυτό έπεσες με τα μούτρα στο διάβασμα, για να ξεχάσεις;

– Δεν ξέρω, ίσως... Μήπως κι εσύ θα έπρεπε να ξανασκεφτείς την πρόταση της μητέρας σου και να πας να σπουδάσεις στη Σουηδία; Άλλοι παρακαλούν να πάνε για σπουδές στο εξωτερικό.

Ο Άρης όμως όρεξη για διάβασμα δεν είχε, ούτε Πανελλήνιες θα έδινε. Αυτό το άγχος δεν μπορούσε να το αντέξει. Για να γλιτώσει από τη γκρίνια της γιαγιάς του γράφτηκε στο φροντιστήριο. Ίσα-ίσα για να περάσει την τάξη. Ο Μάρκος εξακολουθούσε να τον παρακινεί να μην αφήσει αυτή την ευκαιρία να χαθεί- αλλιώς να δώσει βάση στην ξένη γλώσσα.

– Σαν να μου φαίνεται ότι θέλεις να με ξεφορτωθείς κι εσύ ή κάνω λάθος; παραπονέθηκε ο Άρης.

Εκείνος τον χτύπησε στην πλάτη.

– Έλα στο δικό μου φροντιστήριο. Θα είμαστε παρέα. Θα σε βοηθήσω όσο μπορώ.

– Ούτε που να το σκέφτεσαι. Εκεί καλλιεργούν μόνο «φυτά».

– Ναι, αλλά αναρριχώμενα, του απαντά και τους πιάνουν τα γέλια.

– Ο πατέρας σου τι λέει για τις επιτυχίες σου στο σχολείο;

– Μήπως με ρώτησε ποτέ; Μονίμως απών.

Δεκαεπτά χρονών είχε γίνει ο Μάρκος και δε θυμόταν να ήρθε μια μέρα ο πατέρας του να τον πάρει να κάνουν μαζί μια βόλτα. Να μιλήσουν, να φάνε ένα σάντουιτς, ένα παγωτό. Κόντευε να ξεχάσει πώς είναι.

Ένα τηλέφωνο τον έπαιρνε μόνο αραιά και πού, με τη γυναίκα του, και από πάνω είχαν και παράπονα. Δεν τους

τηλεφωνεί, δεν θέλει να πηγαίνει σ' αυτούς, δεν τους μιλά ευγενικά! Θυμάται με πίκρα τις φορές που τον καλούσαν στο σπίτι τους. Λαχταρούσε να βρεθεί κοντά τους για μια αγκαλιά, ένα χάδι, λίγη παρέα με τις αδελφές του.

Τελευταία στιγμή όμως, πάντα «κάτι» τους τύχαινε και το ανέβαλαν.

Το πόσο τον πλήγωναν ποτέ δεν το κατάλαβαν.

Σιγά-σιγά το πήρε απόφαση.

Έτσι κι αλλιώς ήξερε πια πόσο τον αγαπάνε. Δεν μπορούσαν να ζήσουν χωρίς αυτόν...

Ο Άρης προσπάθησε να καταπραΰνει τη λύπη του φίλου του.

– Ξέρω πως αυτό, που σε πληγώνει περισσότερο, είναι ότι σε βγάζουν φταίχτη και σε κάνουν να νιώθεις ενοχές χωρίς λόγο. Αν θες τη συμβουλή μου, ξέχασέ τους! Εσύ, τουλάχιστον έχεις τη μάνα σου, θείους, ξαδέλφια, παππούδες, γιαγιάδες, όνειρα να σπουδάσεις. Σκέψου κι εμένα...

Σηκώθηκαν, αφήνοντας τον πόνο τους στο παγκάκι.

Πριν φύγουν, ήπιαν ένα αναψυκτικό να γλυκαθούν.

Το στόμα τους στυφό. Σαν να φάγανε άγουρο κυδώνι και τους άφησε την πίκρα στο στόμα.

Ένα αναπάντεχο ταξίδι

Ο Μάρκος κατεβαίνει από το λεωφορείο. Αν και δεν βιάζεται να γυρίσει σ' ένα άδειο σπίτι, ανοίγει το βήμα του γιατί η ζέστη είναι αφόρητη. Ο ιδρώτας έχει ανοίξει αυλάκι από το κεφάλι του και κατεβαίνει στην πλάτη.

Σήμερα όλα τού φταίνε.

Καθώς προχωρά, ελέγχει για άλλη μια φορά το κινητό του, να δει μήπως έχει τουλάχιστον κάποιο μήνυμα από τον πατέρα του. Ήθελε να τον ακούσει.

Δεν ήταν μία οποιαδήποτε μέρα, ήταν τα γενέθλιά του!

Έκλεινε τα 17 και περίμενε οπωσδήποτε να τον θυμηθεί.

«Ξέχασε ακόμη και τη μέρα που γεννήθηκα;» μονολογεί με παράπονο. Για να μην κλάψει έσφιξε δυνατά το κινητό στο χέρι του. Ήθελε να το εκσφενδονίσει στον απέναντι τοίχο, μα η ελπίδα ότι μπορεί μέχρι το βράδυ να τον θυμηθεί, τον σταμάτησε.

Και να που χτυπά! Με τον ήχο του, η καρδιά του αναπήδησε από χαρά.

– Να ζήσεις, ρε φίλε, και χρόνια πολλά, μεγάλος να γίνεις με άσπρα μαλλιά...

Άρχισε κι αυτός να τραγουδά μαζί με τον Άρη, έτσι, για να καταλάβει ότι γιορτάζει. Μα όσο κι αν τραγούδησε, όσα ευχαριστώ κι αν είπε στις ευχές του, τίποτε δεν κατάφερε να σταματήσει ένα μικρό δάκρυ, που από ώρα παραμόνευε στα ματόκλαδά του.

– Δεν σ’ ακούω καλά, φίλε, τι έχεις;

– Σήμερα βρήκες κι εσύ να λείπεις;

– Τι να σου κάνω; Σου είπα να έρθεις μαζί μου, δεν ήθελες. Έχουμε κατασκηνώσει με τον Αλέξη έξω από την Κόνιτσα και σκεφτόμαστε να κατεβούμε το ποτάμι με φουσκωτή βάρκα. Έλα τουλάχιστον το Σαββατοκύριακο. Δεν μπορείς να κάνεις ένα δώρο στον εαυτό σου για τα γενέθλιά σου; Είναι καταπληκτικά! Σήκω κι έλα!

– Δεν είναι και τόσο εύκολο. Πρέπει να πάω στη Χαλκιδική, να δω τη μάνα μου.

– Είσαι σίγουρος πως θα τη δεις; Κάθε φορά έτσι λες και, μέχρι να τελειώσει τη δουλειά της, νυχτώνει και φεύγεις. Δε μου λες, τουλάχιστον ο μπαμπάς σου σε θυμήθηκε;

– Όχι.

– Ξέγραψε τον. Εγώ ξέγραψα και τους δύο και ησύχασα. Λοιπόν, ξανασκέψου το. Σε περιμένω!

Έκλεισε το τηλέφωνο προβληματισμένος. Μετάνιωσε τελικά που δεν πήγε εκδρομή με τον φίλο του. Ίσως εκεί να ξεχνιότανε...

Ανεβαίνει δυο-δυο τις σκάλες του σπιτιού τους. Φτάνοντας στο πλατύσκαλο ακούει ένα αυτοσχέδιο τραγούδι γενεθλίων. Η θεία Καίτη μαζί με την Έλλη τον υποδέχονται κρατώντας στο χέρι μια τούρτα με κεράκια αναμμένα. Τις φιλά συγκινημένος.

– Έλα-έλα, σβήσε τα γρήγορα γιατί η τούρτα είναι από παγωτό και δε θ' αντέξει για πολύ, τον προτρέπει η ξαδέλφη του.

Με γέλια και χαρές μπαίνουν μέσα. Η θεία του βάζει βιαστικά την τούρτα σ' ένα φορητό ψυγειακι και του λέει:

– Πάρε το μαγιό σου και φεύγουμε για την Ποτίδαια. Η γιαγιά έχει ετοιμάσει ωραίες λιχουδιές και τον αγαπημένο σου μουσακά, αν βέβαια δεν μας τον έχει φάει ο Αντώνης, που είναι ήδη εκεί. Ξέρεις τι λιχούδης είναι!

– Αύριο το πρωί έχω πάλι φροντιστήριο.

– Το βράδυ θα γυρίσουμε μαζί, γιατί κι εγώ το ίδιο «βασανιστήριο» έχω, αναστέναξε η Έλλη.

Η ιδέα να πάνε ένα τριήμερο στην Κόνιτσα ήταν της Έλλης. Το σκέφτηκε την ώρα που κολυμπούσαν στα γαλανά νερά της Ποτίδαιας και ο Μάρκος της έλεγε τα νέα του Άρη. «Εντάξει», του είπε, «αφού δεν πήγες με τον Άρη, θα πάμε μαζί στην... Κόνιτσα!» Ευτυχώς που την πρότασή της την έκανε μετά το κόψιμο της τούρτας. Πρώτη που έφερε αντίρρηση ήταν η γιαγιά. Λίγο ακόμη και θα της έπεφτε το γλυκό από τα χέρια.

– Να πάτε μικρά παιδιά τόσο μακριά, ούτε που να το σκέφτομαι. Απορώ με τη γιαγιά του Άρη, πώς τον αφήνει και γυρίζει έτσι μόνος του;

– Έλεος, γιαγιά, διαμαρτύρεται η Έλλη. Τελειώνω το Λύκειο κι έχω πάει τόσα ταξίδια και με το σχολείο και με την αθλητική μου ομάδα. Ακόμη και στο εξωτερικό! Άλλωστε ένα μικρό διάλειμμα από το διάβασμα θα κάνει καλό και στους δύο μας.